

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 636/2022
14.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Споменке Зарић, председника већа, Добриле Страјина, Весне Субић, Драгане Миросављевић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Петрић, адвокат из ... против туженог ДОО „Стандард“ Комунално предузеће Стара Моравица, кога заступа Емил Сомер, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2660/21 од 28.10.2021. године, у седници одржаној 14.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2660/21 од 28.10.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2660/21 од 28.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, судска јединица у Бачкој Тополи П1 637/21 од 14.06.2021. године, ставом првим изреке, прецизирани тужбени захтев тужиоца од 27.02.2020. године, у непресуђеном делу је усвојен у целости. Ставом другим, трећим и четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу по основу неискоришћеног годишњег одмора за 2016, 2017. и 2018. годину, исплати износе са каматом ближе назначене овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 223.484,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2660/21 од 28.10.2021. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда делимично преиначена, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2018. годину преко досуђеног износа од 39.580,00 динара са каматом од 29.06.2018. године до исплате и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 195.445,00 динара са каматом. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђеном делу, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде по основу неискоришћеног годишњег одмора. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом у суштини оспорава утврђено чињенично стање и указује на повреду одредаба парничног поступка, а због чега се ревизија по члану 404. ЗПП не може изјавити. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 30.11.2018. године, а вредност предмета спора у побијаном делу је 150.249,96 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела потраживања правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Споменка Зарић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**